Nr 27 VIERDE JAARGANG Augustus 1918

DE VLAAMSCHE LEEUW

Vaderlandsch propagandablad

SOMA[illegible]CEGES
B67706

In deze tijden van rouw en beproeving, scharen wij ons, Vlamingen. zonder voorwaarden. samen met onze Waalsche broeders rond onze BELGISCHE DRIEKLEUR en deelen met hen, denzelfden nood en dezelfde gevaren.

Wij zijn overtuigd dat, wanneer de eindzegepraal zal behaald zijn, wij samen ook, dezelfde rechten zullen deelen.

★

België's bodem duldt geen vreemden,
Duldt geen vreemden dan in 't graf.
" De Leeuwenstandaard "

Wee hem den onbezonnen, die valsch en vol verraad ;
Den Vlaamschen Leeuw komt streelen en trouweloos hem slaat

Waarom wij anti-activist zijn.

In een vorig artikel hebben wij klaar en duidelijk uiteengezet waarom wij « *passief* » blijven. Thans in ons huidig nummer willen wij de redenen doen kennen waarom wij anti-activist zijn.

Het is inderdaad niet voldoende het kwaad te vluchten, men hoeft het ook te bestrijden met al de openhartigheid die een eerlijk man kenmerkt, al ziet men door dit kwaad zijne belangen gedient.

Het aktivisme, alhoewel gedoemd in schande te vergaan, heeft aan de Vlaamsche Beweging eene uitbreiding gegeven, zelfs buiten onze grenzen, die ze nooit kende of ze nooit zonder Duitsche tusschenkomst zou gekend hebben.

Het is nochtans een feit dat zelfs geen enkel welmeenend aktivist (er zijn er helaas enkele), kan ontkennen, dat negen en negentig op honderd en dikwijls de honderdste zelf, van deze die zich onder den oorlog bij de aktivistische Vlaamsche Beweging aansloten, dan wanneer zij zich in vredestijd onverschillig en zelfs vijandig toonden tegenover al wat Vlaamschgezind scheen, zulks volstrekt niet doen uit liefde voor Volk en Taal maar enkel en alleen uit liefde voor het geld ; als aanbidders voor het gouden kalf. Men vindt van die helden die deel uitmaken van de eene of andere aktivistische groep doch beweren Vlaming te wezen maar geen Flamingant !

Hoe zouden wij ons in dergelijken bloei der Vlaamsche Beweging kunnen verheugen ?

Mogen wij evenwel, naar 't voorbeeld van Pilatus eenvoudig onze handen wasschen en het kwaad laten geschieden, ja zelfs door ons stilzwijgen doen veronderstellen dat wij er mede instemmen ?

Zulks ware van onzentwege eene onwaardige en tevens eene onbehendige politiek.

Het ware onwaardig omdat een rechtschapen man geene twee aangezichten toont, maar recht door zee zijn doel wil bereiken, steunend wat rechtvaardig is maar zonder aarzelen schandvlekkend wat hem laag en onedel voorkomt.

Het ware onbehendig omdat, zooals ik het in 't vorig nummer zegde, het activisme de massa van ons verwijdert en wij dus den plicht hebben openlijk te doen zien dat wij het afkeuren en dat slechts eene nietige minderheid der stambewuste Vlamingen zich aan 't verraad plichtig maakt.

Daar het aktivisme naar de verduitsching leidt ware het voor ons een onvergeeflijke misstap lieten wij als onverschillige toeschouwers het noodlottig werk der aktivisten zich uitbreiden. Wij moeten hunne gemeene handelwijze ontmaskeren en ons volk voorlichten.

Sinds de schandige proklamatie van den Raad van Vlaanderen, waardoor die fiere leeuwen ootmoedig de zolen likken onzer Duitsche verdrukkers en openlijk verklaren dat de Belgische regeering onze vijand en Duitschland onze vriend en verlosser is, kan niemand aan hunne gezindheid nog twijfelen en zouden wij ons zoo plichtig maken als zij zelf met zonder krachtdadig protest aanteekening die gevolmachtigde huichelaars in den naam van 't Vlaamsche volk, dus in onzen naam dergelijke wraakroepende verklaringen te laten afleggen.

Wij dienen door ons openhartig optreden naast het vaderland ook de ware belangen van onzen Vlaamschen strijd dien wij rein willen houden van het slijk waarmede het activisme hem bemorst.

Wij willen vrij zijn, vrij en onafhankelijk tegenover wien ook zooals onze vaderen het waren en ten einde te voorkomen dat wij eens het Pruisisch dwangbuis om de leden voelen knellen zullen wij nooit om 't franskiljonsche modekleed van ons af te weeren in onzen naam de Duitsche slippen laten dragen.

BLAUWVOET.

—

Eene eerste beginselverklaring der Passieven.

De tijd is rijp voor eene reorganisatie van de Vlaamschgezinde krachten. Daarom dient ook het programma der Vlaamsche Beweging herzien en aangevuld in verband met de nieuwe conjuncturen, die uit den oorlog zijn voortgevloeid. Met dien arbeid is begonnen. Na het verraad der activisten, *niet enkel tegen het Belgisch Vaderland maar nog in de eerste plaats tegen 't Vlaamsche volk gepleegd*, is echter volkomen eensgezindheid onder al de Vlamingen meer dan ooit eene gebiedende noodzakelijkheid. Derhalve vestigen wij de aandacht onzer lezers gansch in het bijzonder op de volgende beginselverklaring :

De zoogenaamde « passieve » Vlamingen zijn van meening dat in oorlogstijd, terwijl bijna het geheele land door een

vreemde macht bezet is, er zooveel mogelijk naar verstandhouding onder de Belgen getracht moet worden, — dat zij zich dus op taalgebied tot vreedzaam kultuur-werk moeten beperken en den taalstrijd in 't bezette gebied laten rusten, — dat, mochten zij door onbedachtzame aanvallen tot zelfverweer worden genoopt, zij hun recht en waardigheid nog kunnen doen gelden zonder daarom de volkshartstochten op te zweepen, — en dat zij in geen geval de hulp der Duitschers ter doordrijving van taalrechten willen aanvaarden.

Sommige « passieven », die dit programma aankleven, schijnen nochtans geneigd aan te nemen, dat het vraagstuk van de Vlaamsche Beweging aan het toekomstig Vredeskongres onderworpen zou worden.

Die opvatting is moeilijk te verdedigen.

Er bestaat vooreerst een niet weg te cijferen tegenstrijdigheid hierin, dat wij ons programma bij het schorsen der vijandelijkheden zouden laten wegvallen, indien ons land zich op dat oogenblik nog onder Duitsche bezetting bevindt : de toestand zou in dat geval toch niet zeer verschillen van den tegenwoordigen.

Daar wij het parlementair stelsel bezitten, en de Vlaamschsprekende bevolking in België een meerderheid uitmaakt, kunnen wij ons niet een onderdrukt volk noemen, in dien zin dat wij van de noodige middelen zouden beroofd zijn om ons zelfbestemmingsrecht uit te oefenen. De vraagstukken door de Vlaamsche Beweging opgeworpen hangen samen met heel een historische ontwikkeling en zijn van zeer ingewikkelden aard ; zij moeten beschouwd worden in verband met de toekomst van België — geen sterk België zonder een sterk Vlaanderen, maar geen sterk Vlaanderen zonder een sterk België — het lijkt dus verkieslijk, dat de oplossing door gemeen onderleg onder Belgen, en niet door de machtspreuk van een internationaal kongres geregeld worde.

Maar in die internationale oplossing zou nog een tweeledig gevaar schuilen, waarvoor wij niet genoeg kunnen waarschuwen ; wordt zij door het aandringen van Duitschen kant doorgedreven, dan blijft de heele Vlaamsche Beweging onder dezelfde verdenking lijden als het activisme, waarbij zij veel van haar zedelijke waarde zal inboeten, en de verdeeldheid in ons land aangemoedigd worden. En verder zou dergelijke oplossing voortaan een deur openlaten aan vreemde inmenging, zoowel van Fransche of Engelsche als van Duitsche zijde. Het blijkt dus noodzakelijk dat de Vlamingen in dat opzicht elke afwijking van hun zuivere beginselen vermijden.

—

De Toestand.

Sedert ons laatste nummer kregen de Oostenrijkers van de Italianen eene kloeke borsteling waarvan hier in het bezet gebied in de gecensureerde bladen aanstonds moest worden gezwegen, maarwat niet belet dat ze nog altijd in de ribben hangt.

Voor het oogenblik zijn de Duitschers aan de beurt : het initiatief is hun ontvallen en ik geloof aan Loyd George's woorden als hij zegt dat we binnen een jaar zullen verlost zijn.

De wedstrijd door voornoemden minister aangekondigd tusschen Hindenburg en Wilson in Frankrijk schijnt met de overwinning van den laatsten afgeloopen te zijn. De Duitschers hebben altijd het gewicht miskend der Amerikaansche tusschenkomst. Nu dat ze met al hunne hulptroepen uit Rusland kloppingen van de ergste soort aan Marne en Somme opliepen zijn we benieuwd te weten hoe ze hunne onmacht in de toekomst aan de wereld zullen uitleggen....

WIJ weten wel beters : Amerika is onze man en eerlang zal het in Frankrijk aan geen strijders ontbreken om tot een kloek en vastberaden offensief over te gaan, vermits er over de 300.000 maandelijks ontschepen, die allen met den besten geest bezield zijn.

In het Oosten ook wordt het langs om meer somber voor onze vijanden. Bij het te kunstmatig vredesverdrag van Brest-Litowsk dachten de Centralen den witten beer bij de vacht te hebben, maar deze schijnt er vooral op belust te zijn, zijn meester eenige kwade poetsen te spelen.... Zien wij niet dat men zich in Rusland en Siberië opmaakt om den heimelijken vijand te keer te gaan en dat wij van nu af mogen zeggen : « poets wederom poets ».

Dank zij het klaar beleid der Engelsche legerleiding hebben de Duitschers geen vrij spel meer in Rusland. De Engelsche expeditie, op de Moermankust ontscheept, zakt naar het Zuiden af en, ondersteund door duizenden en tienduizenden Russische soldaten wordt zij een macht waarmede de vijand gaat af te rekenen hebben. Verders zien de aanhangers der bolsjewiki hun gezag in het binnenland ondermijnd door de immeraangroeiende misnoegdheid der russische patriotten, die zich bij de legers der trouwgebleven generaals aansluiten.

Eindelijk, dank zij de goede verstandhouding tusschen en den uitdrukkelijken wil van alle bondgenooten zenden Japan en Amerika langs Siberie legers naar Europa die, verbonden met deze der generaals Alexief en Kaledin, sterk genoeg zullen zijn om den Duitschers te doen inzien dat « eerlijk duurt het langst ».

Vermelden wij terloops de binnenlandsche moeilijkheden der Centrale landen, vooral van Oostenrijk waar de misnoegdheid zich reeds zoo fel deed gevoelen dat het mag een wonder heeten indien dit land nog niet uiteen is gevallen.

Intussschen is de duikbootoorlog, waarmede Engeland den oorlog moest verliezen mislukt en er blijft waarlijk den Duitschers niets meer over dan vrede te krijgen aan de beste voorwaarden... wat ze dan ook zoeken gelijk iedereen kan bestatigen in hunne gecensureerde bladen. Het uur der gerechtigheid nadert....

MAJOR C. G.

—

Van draaien en waaien.

Onze uitgeweken volksvertegenwoordigers zijn laatst voor de eerste maal bijeengekomen te « Le Havre ». Onder de menigvuldige punten die zij ter bespreking hadden zal wel de taalkwestie het meest hun aandacht getrokken hebben.

Volgens de Rotterdamsche Courant van 4n Oogst was men er 't akkoord met « geen vreemde inmenging of invloed en veroordeeling van het aktivisme » en met « oplossing van het talenvraagstuk met inachtneming der eenheid van het land ».

Wij vragen ons met J. Hoste Jr. af : Welke eenheid is hiermede bedoeld ?

De politieke eenheid des lands, waarvan ook wij, met inachtneming der bestuurlijke aanpassing voorstanders zijn, ofwel die kunstmatig opgedrongen eenheid der taal verkregen door verongelijking en miskenning van het Vlaamsch, welke door Vlamingen als Frank, Borginon, Vliebergh en Vermeylen als « een bespottelijk anachronisme » werd gebrandmerkt. Vlamingen, die zelf verklaarden het eens te zijn met Van Cauwelaert en Huysmans ?

. . . . . .

Protest aanteekenen tegen het activisme is uitmuntend,

maar er moet daaraan wat meer verbonden zijn, want wie veroordeelen wil, moet ook kunnen waardeeren en liefhebben. Aan Franskiljonsche protesten tegen het aktivisme, terwijl het Waalsch aktivisme zooveel mogelijk doodgezwegen wordt, heeft ons land niet genoeg. Een veroordeeling van het aktivisme die niet gepaard gaat met een milde erkenning van ons Vlaamsch recht laat de Vlamingen door den band koel. » We voegen hieraan toe :

Veel is er binnens den oorlog gedonderd tegen het goevernement en bitter weinig tegen onze halfslachtige volksvertegenwoordigers waarvan Brussel er bij de vleet bezit. Slachtoffers als ze zelf zijn geweest van een verbasterend regiem is het nog al verstaanbaar dat ze ons volk onwetens hebben verongelijkt. Meer dan een onder hen zal in deze beroerde tijden Vlaamsch gevoeld hebben. Hun verleden moet hun weinig schitterend voor den geest staan en ze zullen zich meer dan eens op de borst hebben geklopt...

Ook mogen zij er van zijn verzekerd ! Ons volk — Brussel bijgerekend — zal de dwaasheid niet meer begaan zich te doen vertegenwoordigen door mannen die naar het Fransch overhellen en die, niets begrijpende van der vaadren grootheid waarop wij vurig aansturen, ons niet kunnen voorafgaan op onze gloriebaan. Splinternieuwe volksvertegenwoordigers moeten deze vervangen die niet opgewassen zijn voor hun taak. Daarvoor zorge het kiezerskorps.

CESAR.

—

Huichelen

was en is nog steeds het beste ambacht der Duitschers. Met de cijfers hunner volksoptellingen huichelden zij, 't waren valsche getallen die zij kenbaar maakten. Zij huichelden toen zij de groote legeroefeningen in 1914 bevolen : 't was de mobilisatie die tot den oorlog moest leiden. Veertig jaar lang huichelden zij voor vrede terwijl zij zich met alle mogelijke middelen tot den oorlog bereidden, maar hunne huichelarij steeg ten top toen zij België binnenvielen en beweerden het te moeten doen uit noodweer.

In dit geval was het hun plicht te zorgen voor het welzijn der bevolking en geen tweedracht te zaaien zooals zij het gedaan hebben. In werkelijkheid moesten ze alles kunnen leegplunderen en hunnen buit vergrooten. Met hunne vlamen politiek huichelen zij opnieuw en 't verwondert ook niemand.

De passieven hebben zoo dikwijls de aktivisten verwijtigd dat gansch die politiek slechts één doel had : de aanhechting, 't zij rechtstreeksche of onrechtstreeksche, 't zij onmiddelijke of tot later uitgestelde. De houding van de opvolgentlijke Rijkskanseliers is er ook eene getuigenis van, van den laatsten bijzonderlijk.

Eerst noodigt hij de Belgische Regeering tot onderling samenspreken, later verklaart hij opentlijk dat hij België wil herstellen en korts daarna komt hij te Brussel aan den Goeverneur-Generaal de verzekering geven dat zijne vlamen-politiek steeds dezelfde gebleven is. Hier is duidelijk huichelarij in 't spel, dit tegenover den Rijksdag ofwel tegenover den Raad van Vlaanderen. De Raad moet zelf weten wat er hem te doen staat maar wij zullen nooit ophouden het Vlaamsche en meteen ook het Waalsche volk te waarschuwen voor de huichelarij der Duitschers.

Ten minste zullen wij, passivisten, zoodoende de dubbele voldoening smaken : onzen plicht tot het uiterste te hebben gekweten en door de Duitschers niet te zijn bedot geworden.

(1). Het bewijs dat de passivisten gelijk hebben ligt hierin dat op een kinderfeest gegeven, in de Aarlenstraat door het Duitsch-Vlaamsch genootschap, opentlijk gezegd is geworden dat « dit opvoedingstelsel (nl. onder den dekmantel der sociale voorzorg) langs vreedzame en aangename wegen leidt tot de noodige gemeenschap en geestelijke aanhechting » (l'Inform. du 21 Juill.)

De Duitschers schamen zich dus niet het edel menschlievend werk « de liefdadigheid » uit te buiten om hun doel « geestelijke aanhechting » te bereiken ! Kan het erger ?

Zullen onze aktivisten nu tegen zulken konkelboel verzet aanteekenen ? Is de Vlaamsche Beweging niet oorspronkelijk ontstaan uit de vaderlandsliefde der Vlamingen van na 't jaar 30 die de Fransche geestesannexatie bekampten omdat deze noodlottigerwijze leiden moest tot lijfsannexatie ? Het is overbodig de Fransche geestesannexatie te verwijderen om er de Duitsche in de plaats te laten komen. Waarlijk de Duitschers hebben het fijn aan boord gelegd en gelukkig dat er dien dag, zooals l'Information ons meldt, veel koekjes en.... drankjes kosteloos te krijgen waren, anders zou de spreker het misschien nooit uitgespuwd hebben.

En gij ouders, die uwe kinderen aan die mannen toevertrouwdet, gij weet nu waaraan u te houden, laat ze thuis en welke de voordeelen ook zijn die aan die feesten en avondvergaderingen verbonden zijn, weet dat zij niet opwegen tegenover uwen plicht. Later zult gij dan ook niet met den vinger gewezen worden of geschuwd als misdadigers.

Men kan bedrogen worden, 't is waar, maar eens het bedrog gekend, past het dan te handelen al moet men er ook zekere persoonlijke belangen voor opofferen.

—

Oprechtheid.

De protestaanteekening tegen het « *Belgisch Dagblad* » die wij in ons laatstste nummer lieten verschijnen heeft in België zooals in Holland nog al opspraak gemaakt Zij werd overgenomen of besproken in « *De Nieuwe Gentsche Courant* », « *Vrij België* », « *De Nieuwe Rotterdamsche Courant* » en meer andere bladen.

Luc in « *Het Vlaamsche Nieuws* » van 16 Augustus j. l., na overgenomen te hebben wat in de *N. R. C.* over ons protest verscheen, schrijft het volgende :

« *Wat beteekenis heeft het protest van geheime blaadjes, die alle door franskiljons worden opgesteld en door franskiljons geld uitgegegen en verspreid ! Dit bleek telkens wanneer er iets van aan 't licht kwam.*

Dit protest dient alleen om de passieven te misleiden en nog dieper te doen indutten ».

Dus, volgens dien verduitschten profeet is franskiljon, alwie anders denkt als hij en den moed heeft zijne gedachten te verdedigen niettegenstaande het uitdrukkelijk verbod zijner Duitsche vrienden en hierdoor zich blootstelt in de Duitsche kerkers uitgehongerd te worden.

Wel Luc, jongen, in de oogen uwer eigen lezers maakt gij u met dergelijke beweringen bespottelijk.

Gij verwijt ons verder franskiljon te wezen en franskiljons geld te aanvaarden en nochtans ge kent ons van haar noch pluimen en onze artikelen geven u volstrekt het recht niet zulks te veronderstellen. Indien al uwe andere beweringen even goed gegrond zijn weten wij voor goed waaraan ons te houden.

Maar indien gij er schande in vindt geld te aanvaarden van franskiljons dan wanneer dit geld de Vlaamsche zaak dient, waarom aanvaardt gij dan en gansch uwe activistische kliek het geld van den vreemden dwingeland die onze vrijheid ontstool en

onze toekomst nog steeds bedreigt ?

Of is het met Vlaamsch geld dat al de Vlaamsche bladen ondersteund worden ? Wij weten ongelukkiglijk maar al te wel hoe moeilijk er vóór den oorlog steun gevonden werd voor Vlaamsche propaganda en thans zien wij de activistische bladen als paddestoelen uitkomen.

De werkelijkheid is dat gij met open armen de Duitsche judaspenningen aanvaardt om uwe doeleinden te bereiken dan wanneer wij uit eigen kracht, doch ten koste van ongekende moeilijkheden en opofferingen, rondkomen.

Wij kunnen verzekeren dat de Vlaamschgezinden in 't activistisch leger dun loopen die zich bereid zouden gevoelen uit zuivere Vlaamschgezindheid en vaderlandsliefde zich de moeite te getroosten die gevergd wordt om een geheim blaadje te doen verschijnen.

En nu stellen wij de vraag aan alle weldenkende bewuste Vlamingen : Wiens Vlaamschgezindheid komt u het edelst en het oprechtst voor, ofwel deze van den vetbetaalden Luc die door 't activisme een fortuintje kan vergaren en de plaat zal poetsen zoodra het gevaar naakt ; ofwel deze van den onbekenden die uit gewetensplicht en liefde voor zijn Vlaamsch ideaal in stille overtuiging, doch met onwrikbare vastberadenheid werkt, vervolgd door de Duitschers, bedreigd door de activisten, vervloekt door de franskiljons, beschimt en verdacht gemaakt door anderen maar die slechts het heil van volk en land voor oogen houdt en voor wien als eenig loon een gerust geweten en misschien de gevangenis te wachten staat.

Luc, wij zijn bereid uw antwoord in ons blaadje bekend te maken.

BREIDELSZOON.

—

Niet onverschillig maar bedacht.

Ginds liggen hun lijken als zaden in 't zand
Hoop op den oogst, O Vlaanderland.

Wij passieven van het bezet België worden zoodanig bestormd door allerhande aktivistische verweerschriften dat we ons meer dan eens afvragen : « maar denken die mannen dan toch het goed eind te hebben ».

Kalm en bezadigd bezien we alsdan de zaak langs alle kanten, wikken en overleggen tot kop brekens toe en... blijven maar immer onze meening getrouw.

We mogen zeggen dat het aktivisme in het algemeen voortspruit uit malcontentisme en gebrek aan welbegrepene vaderlandsliefde. Wie die soort ontevredenen onpartijdig en met kennis van zaken wil beoordeelen hoeft zich rekenschap te geven en van den grond hunner misnoegdheid en van het nadeel, welke dezelve, in daden overgebracht, voor ons land in oorlog oplevert.

Men noemt ons soms van aktivistische zijde « onverschilligen die werkeloos zijn gebleven en zich beroepen op het leger ter verrechtvaardiging hunner houding ». Zulks is onjuist. De waarheid is dat we de Vlaamsche grieven kennende, nu evenwel ook een open oog hebben voor al het kwade dat door het aktivisme gebeurt en kan gebeuren onder vaderlandsch en Vlaamsch opzicht.

Klaar als de zon zien we dat we onmogelijk onze eischen kunnen voor den dag brengen zonder 's vijands verdeeling politiek in de hand te werken en ons eigen te benadeelen. Spreken we nog maar alleenlijk van ons leger. Wat zou het zijn moest het aktivisme er hoogtijd vieren ? Thans, ja, is er wel eens tanden geknars ter oorzake der vooroorlogsche wantoestanden, maar dan ware de lucht er uit, iets veel ergers !

Denkt toch : Zij onze dapperen, zij onze verlossers een hoop muiters geworden ondereen ! Maar, meteen verloor ons land zijnen verdienden roem alsmede de vruchten van zooveel vergoten heldenbloed ! 't Ware misschien voor eeuwig uit met ons vrij volksbestaan.

Passieven houdt goed ! De hoop bestraalt onze wegen de toekomst is aan ons, aktivisten en franskiljons ten spijt.

—

21 Juli 1918.

Zooals de eerste oorlogsjaren werd dit maal wederom de 21 Juli te Brussel op eenvoudige doch waardige en indrukwekkende wijze gevierd. Zulks was een klaar bewijs van de steeds blijvende gehechtheid van het Belgisch volk aan zijnen geliefden vorst.

Des morgends algemeene communie in alle kerken opgedragen voor 't behoud onzer onafhankelijkheid.

In den voormiddag plechtige hoogmis in Sinte Goedele. Duizende Brusselaars verdrongen zich in onze hoofdkerk en woonden eerbiedig het Sacrificie der Mis bij. Na de plechtigheid werd door al de aanwezigen uit volle borst het Nationaal lied aangeheven waarna de massa in kalmte en met de meeste orde de straten der hoofdstad door trok en eerbiedig de Martelaarsplaats ging groeten in aandenken onzer helden van 1830.

Het doet waarlijk deugd aan 't hart te zien hoe diep de echte vaderlandsliefde bij onze diep beproefde bevolking is ingeworteld en hoe ijdel tot heden de werking van den vijand is geweest die door alle middelen beproefde het Belgisch volk tegen zijne regeering en zijnen koning in opstand te brengen.

Ons volk blijft wat het steeds was : getrouw aan land en vorst tot den dood. Daarom verklaren wij het hoog en plechtig : Belgisch volk, gij waart groot in 't verleden, groot in den welstand ; gij blijft het ook in nood en lijden, gij zijt koning Albrecht en zijn heldenleger waard g !

EEN WESTVLAMING.

—

Ter Beoordeeling.

Op de openingzitting van het congres van Jong Vlaanderen sprak de heer Brijs, secretaris van den Raad van Vlaanderen, eene rede uit, in dewelke volgende zin voorkomt : « *Het gaat om het nooit te herstellen België en daarbij komt natuurlijk een ekonomische aanleuning aan Duitschland, 't spreekt van zelf dat, als DUITSCHLAND ZIJN ZONEN VOOR ONS LAAT BLOEDEN het ook voordeelen MOET hebben.*

* * *

« Wij zijn gekozen door honderdduizenden » roepen de mannen van den Raad van Vlaanderen. Op de zoogezegde kiesvergaderingen, onder alle voorwensels bijeengeroepen, waren aanwezig: te Brussel, Alhambra 676 man, te Molenbeek met inrichters en sleepdragers 31 man, te Schaarbeek met politieagenten en kinderen 17 man, te Dieghem 7 man, te Saventhem 12 man, te Mechelen moesten de inrichters op den loop zooals te Thienen ! En zoo werd de Raad van Vlaanderen door honderden... gekozen !

* * *

Haase, lid van den Duitschen Rijksdag sprak in de volgende bewoordingen. in de laatste besprekingen over Belgie : « Over België is eigenlijk geen woord gezegd. De overval was niet te verrechtvaardigen zelfs niet door het geproklameerde noodrecht van von Bethmann-Hollweg. Gij houdt U bezig met de Vlaamsche Beweging en gij maakt U bespottelijk. De verklaring van den Raad van Vlaanderen is eene naaperij die de schouders doet ophalen. Elk fatsoenlijk Vlaming wendt zich met verachting van dien Raad af, geen enkel ernstig Vlaming ondersteunt die ».